

Szent Zakariás

Szent Zakariás próféta Barakiás ószövetségi papnak volt a fia. Felesége, Erzsébet Áron leányai közül való volt, és Szent Annának, a Legszentebb Istenszülő anyjának nővére. A Szent Evangélium tanúskodik róla, hogy Zakariás és Erzsébet jótettekben gazdagon, feddhetetlenül járták útjukat. Mindketten igazak voltak Isten előtt, mindig megtartották a parancsolatokat, tisztas életet élve, aminek is bizonyítéka Szent János, a tiszteletreméltó és dicsőséges próféta, az Úr előhírnöke és Keresztelője.

Az Írás azt mondja: „gyümölcsseikről ismeritek meg őket” (Mt 7,16), mert a jó fa gyümölcse nem lehet rossz, hanem úgy kell lennie, ahogyan egy másik helyen áll: „ha a gyökér szent, az ágak is azok” (Róm 11,16). János a szent ág, aki szent gyökérből nőtt. Zakariás próféta, az Előhírnök atyja Heródes, Júdea királya uralkodásának idején volt pap Jeruzsálemben. Mivel Abijá csoportjából volt, a nyolcadik héten került rá sor (a papi szolgálatban). Még Dávid király idején történt, hogy látván, mennyire megsokasodtak Áron utódai, a király – mivel látta, hogy képtelenség, hogy mind egyszerre szolgáljanak a templomban –, huszonnégy csoportra osztotta őket, sorshúzással eldöntve, hogy milyen sorrendben kövessék egymást a szolgálatban (lásd 1Több 24,1-19). Mindegyik csoport élére egy vezető került, a papok száma pedig összesen mintegy ötezer volt. Hogy a papi csoportok tagjai ne kerüljenek vitába egymással, az osztályokon belül is sorsvetés határozta meg, kire milyen szolgálat jut. Ez a rendszer az Üdvözítő világrajövetelekor is fennállt.

Mikor Zakariás a szolgálatát végezte Isten előtt, ami abból állt, hogy tömjénáldozatot mutasson be a szentélyben, megjelent az Úr angyala az oltár jobb oldalán állva. Ezt látva Zakariás nagyon megrémült, de az angyal elűzte félelmét, mondván: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra

talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni. Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szent Lélekkel, Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelötte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé” (Lk 1,13-17).

Mindezeket hallva Zakariás csodálkozott és kételkedett, mivel Erzsébet meddő volt és mindketten idősek voltak. És így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú” (1,18). Az angyal ezt mondta neki: „Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek” (1,19-20).

Zakariás a szentélyben maradt, a nép nagy sokasága pedig, amelyik a tömjénáldozat bemutatásakor kint állt és imádkozott, csodálkozott, hogy hol késik. Amikor kijött, jelezte, hogy nem tud beszélni; a nép ebből megértette, hogy látomást látott. Amikor pedig leteltek papi szolgálatának napjai, hazatért otthonába, a hegyvidékre, Júda egyik városába.

Miután beteljesedtek az angyal által mondottak és világra jött a magtalannak hitt Erzsébettől János, Zakariás egy táblát kért, felírta rá a fia nevét. Ekkor megnyílt a szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és hangos szóval áldotta az Istent. A Szent Lélekkel megtelve ezeket mondta: „Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki. Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva... Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait...” (1, 68-77).

Amikor pedig a mi Urunk Jézus Krisztus megszületett Betlehemben, eljöttek a napkeleti bölcsek, hogy hódoljanak neki, és elmondták Heródesnek, hogy megszületett a Messiás, Izráel Királya. Akkor Heródes katonákat küldött Betlehembe, megparancsolva, hogy azok öljenek meg minden két évnél fiatalabb fiúgyermeket. A királynak eszébe jutott Zakariás fia, János is, lévén hogy hallott mindenről, ami János születésének idejében történt, hiszen Júda hegyvidékének egész népe beszélt azokról a csodálatos dolgokról, amik Zakariással és Erzsébettel történtek. Ezek a hírek a maguk idejében Heródes fülébe is eljutottak.

A király, elgondolkodva mindezen, ezt mondta magában: „Csak nem ez lesz valamiképpen Izráel királya?” Ezért aztán gyilkosokat küldött Zakariás házába, ám azok nem találták Szent Jánost és anyját, mert a betlehemi gyilkosságokról hallva elmenekültek otthonról. Erzsébet, felvéve a gyermek Jánost, aki akkor másfél éves volt, a hegyekbe menekült.

Zakariás ekkor szokás szerint a papi szolgálatát látta el Jeruzsálemben. Erzsébet pedig, elrejtőzve a hegyekben, könnyek között imádkozott Istenhez, kérve Őt, hogy őrizze meg gyermekét. Amikor fentről látta, hogy katonák jönnek, akik keresik őket és egyre közelebb érnek hozzájuk, így kiáltott az előttük lévő kősziklához: „Isten hegye, fogadd be az anyát a gyermekével!” A hegy pedig rögtön megnyílt és elrejtette a menekülő Erzsébetet és Jánost az életükre törő üldözőiktől.

A katonák nem találták meg azokat, akiket kerestek és dolgavégezetlenül tértek vissza Heródeshez. Akkor a király a templomba küldetett Zakariásért, ezekkel a szavakkal: „Add ki nekem a fiadat, Jánost”. De a szent így válaszolt: „Én most Izráel Istenének szolgálom, és nem tudom, hol van a fiam”.

Heródes megharagudott, másodszor is Zakariásért küldetett és megparancsolta, hogy ölje

meg őt, ha nem adja ki a fiát. És mint a felbőszült vadállatok, úgy mentek a gyilkosok Zakariáshoz, nagy haraggal kérdezve őt: „Hova rejtetted a fiadat? Add ki nekünk, mert így parancsolja a király. Ha nem teszed meg, te fogsz meghalni!” A próféta így válaszolt: „Ti megölhetitek a testet, de az Úr magához fogadja az én lelkemet”. Erre a gyilkosok rárontottak és Heródes parancsának megfelelően megölték őt, a templom és az oltár között. És a kiontott vére, ami a márványra folyt, megkövült, Heródes ítéletére és örök kárhozatára.

Erzsébet pedig a gyermek Jánossal Istentől oltalmazva a barlangban maradt. Azon a helyen forrás fakadt, felette pedig dúsan termő pálmafa sarjadt, táplálva a bujdosókat. A fa minden étkezéskor lehajtotta ágait, enni adva Erzsébetnek és a gyermeknek, majd újra felemelte lombkoszorúját.

Szent Zakariás meggyilkolása után negyven nappal Erzsébet is visszaadta lelkét a Teremtőnek. János pedig a barlangban maradt, ahol egy angyal etette őt, egészen addig, amíg fel nem növekedett és Izráel népe elé nem lépett.

Forrás: Oláh Immánuel fordítása